

Čeh-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja cze
Čswójbnj statok,
A twój šwjatok
Gradny je.

Sa staw spróznj
Napoj móznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes spať měrnj
Čzerstwošč da.

Njech ty spěwašch,
Čswěrnje dželašch
Wšchědne dnj;
Džeń pať šwjatj,
Dušči datj,
Wotpoczi ty.

S njebieš mana
Njech czi kmana
Žiwnošč je;
Žiwa woda;
Kiž Bóh poda,
Wotšchěw cze!

F.

Szerbiske njedželiske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Čsmolerjez knižničisčezěrnj w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. doštač.

25. njeđzela po šwj. Trojizny.

Jer. 2, 13.

Nasyma tu je, nasche dnj se płóncznym šwětkom wotbjeraju, wětry šurowje a šylnišcho duja, šwjadnjene łopjena padaju se šchtomow, přenje nózne mjeršnjenje šo pokasuje, syma je pšched durjemi. Ale ratať je šwoje bróšdy čahnył a šymješcho na šwojim polu wuškwał, šo by to šame po dołhim šymškim španju š nowym nalětom nowe horjestacze wohladało.

To je to stare pšchirunanje wo čłowškej šmjerczi a horjestaczu.

Ale jenož počne šornjatko, kotrež mozn žiwjenja w šebi ma, škhađža. A tať tež jenož čłowjek, kiž mozn žiwjenja w šebi ma, kiž je duch wot Božeho Ducha, š wěcznej wješeloščzi poštanje. Wo žiwjenje w duchu mamy šo staracž. Pšched lětnyšozami je teho dla hižo pobožny spěwať 90. psalma prajił: „Šnježe Božo, ty dašch ludžom wumrjecž a rjeknjesh: Pšchindžče šašo, wy čłowške džěczi; nasche žiwjenje šo rucze minje, jako bychmy wrecž lecžili.“ Wón wuťnje pať š tuteje knicžomnoščez šemškeho žiwjenja tež tu proštwu: „Wucž naš wopomnicž, šo wumrjecž dyrbinj, šo bychmy mudri byli!“ Šišesčizianška zyrkej ma teho dla do šmjertneje njeđzele kóžde lěto počutny džěń, šo by wšchitkich wot žiweho Boha džělenych runje w tajkim šhutnym čašu napominała: Wrocžče šo š Bohu, š žórku wšcheho žiwjenja; šajcže wašche myšle, kiž jenož na šachodne, na šemške džēja, šašo na njebieške!

W Šakškej ma šo teho dla na tutym počutnym dnju to šłowo prošety Jerem, 2, 13 rozpominacž: „Mój lud čžini dwojaki hrěch: mje, to žiwe žórlo, wopušcži, a wu-rubje šebi studnje; studnje, kiž šu džěrawe a wody njeđzerža.“

Čžemy to šłowo zyle rošymicž, mamy špominacž na wobštejnoščez šlubjeneho kraja. Na žórlach tutón horaty kraj runje jara bohaty njeje. Žórka šo tehodla po zylim kraju jara wyšozny waža; wone šu šnamjo Božeho žohnowanja, kotrež bohacze šo žórli na twój wušwoleny lud. Šdžežkuliz jedyn š žórku pšchindže, njech to je š Šalomonškim hatam w Šerusalemje, njech to je š druhim žórlam šřjedž w kraju, wšchudžom tam je w tutym w lěcze zyle šuchim, wušthnjnym kraju šelene, čzerštwe žiwjenje. Šsamo potom, hdyž horze južne wětry wšcho druhe we wokolnoščzi šu spalike, hišcže pšchi žórlach šelene luťi wohladašch. Šajke wotšchewjenje ša podobniša, kiž na šapróšchenym puczu w nješnješliwej horzocze je pucžował, hdyž jeho wofo wodu a šelenu luťu wohlada, hdyž jeho wucho šłódky šynt běža-zeje reki šlyšchi. Ach, něť drje rošymimj, čžohodla Šřraelita ša najwjetšche wotšchewjenje dušche žane lěpšche šnamjo nješnaje hacž žiwu wodu! Šak wjele tajkich pšchirunanjow tehodla w bibliji! Čžze psalmišta šwoje žedženje po Bošy wuprajicž, dha rjeknje: „Jako jeleń jachli po šymnej wodži, tať šdychuje moja dušcha, Božo, š tebi!“ (Pš. 42, 2). Čžze prajicž, kať drohotny Bóh jemu je, dha rjeknje: „Šola tebe je to žiwe žórlo.“ Pš. (36, 10.) Čžze prošeta měr bohabojašnych wopišacž, dha praji: „Š hdy by ty na moje kašnje šedžbował, dha by twój měr byl kať wodowa reka!“ (Šes. 48, 18). A dobreho paštryja

Davit chwali: „Wón paše mje na selenej luzi, a wjedze mje k czerstwej wodze.“ (Pś. 23, 2). Krasnje tež rostu shtomn pschi tajkich rěkach a žórłach. Śrjedź powšitkomneje suchoty šu wobras czerstwego, móžneho žiwjenja. Tajki je tež tón muž, kiž Boga šo boji. Wón je „jako drjewo, plodžene pschi wodnych rěkach, kotrež šwój plód dawa w šwojim czašu a jeho lišće njeswjadnje; a wschitko, shtož wón čini, to šo derje radži.“ (Pś. 1, 3). Žórło wscheho žiwjenja a woschewjenja je Bóh šam; žiwa, czerstwa woda je ša Šraela Bože šjewjenje. Boži šašon bu tehodla w najšwjeczishim w templu wobšhowany. A ša naš je Bože šłowo, ewangelion wo wumóženju psches Šhryštuša, žiwa woda a woschewjenje dušchow.

Dokelž pak w šlubjenym kraju tak mało žiwych žórłow bě, bě někotryžkuliz nufowany, šebi šam študžen wurycž a wodu Božeho desčezja, kotryž jenož w šymje dže, potom pak tež bohacze a psches dlejšchi czaš, do teje šameje šhromadžicž. W tajkich podšemškich študnjach wošta š wjetšcha tež ša czaš horzeho lěčja woda šymna abo š najmjenšcha šhlódna. Ššched šonzom lěčja je woda pak žadna, husto tež hubjena a škažena, je-li šo študnje njeběchu džerawe a teho dla wody hižo džeržale njeišu. Łacžny podrožnik dyrbi potom pak šawutlicž pak wiešoln bycz, hdyž šmē šo jenož š liwkej škaženej wodu napowacz.

Shtož žórło žiweje wody nima, dyrbi šebi študžen wurycž. Shtož daloko je wot lubeje domišny, shtož je w zusbje, shtož žaneje zyrkwoje a šchule tam nima, abo shtož lubeje macžernej rěče tam nješlyšchi, tón wošnje špěwarške a bibliju šobu a woschewi šwoju dušchu. Šaj, ša Šserbow w Draždžanach a wošolnošči džerža šo šózde lěto šchtyri Bože šlužby je šwjatym wotšafanjom. Ša někotrehožkuliz pak šu š najmjenšcha šchpruchi, w mlodošči nawuknjene, študnje je žiwej wodu k napowanju łacžneje dušche. —

Je móžno, šo cžlowjek žiwe žórło wopušcži a ša to šebi študnje wurubje? To nječini, šhiba šo w šwojich študnjach lěpschu wodu woczaluje. A tola dyrbi Bóh tón Šnjes psches profetiški rt prajicž: „Mój lud čini dwojaki hrěch: mje, to žiwe žórło wopušcži, a wurubje šebi študnje; študnje, kiž šu džerawe a wody njedžerža.“ Kaž Šrael tak husto pschibóham šluži, tak widžim dženša šchescžijanow, na Šesufowe mjeno šchecženny, š hromadami wot wěrneho žiweho Boga šdalenny. A cžohodla? Wjetšche wješele, wjetšchu špokojnošč šebi šlubja a pntaju w šwojim džele, w šwojich škutkach, w šwojich šemškich, cželnych šóschach. „Njemyleče šo, Bóh šo njeda ša šmēch mēcz!“ praji k temu pošledni njedželški tekst. A „študnje, kiž šu džerawe a wody njedžerža,“ pomjenuje pošutne šłowo tajke přjódkwšacze. Někotryžkuliz je w šwojim žiwjenju špróznijwe a šwěrnje dželač, haj, tež mšdu tajkeho šwěrneho džela wošhladač; šlincžazy pjenješ, cžescž a nahladnošč psched ludžimi; wšcho móžne je došahač, wšchē wješelosče šwēta je wužiwač a woptač; a tola šlónčnje woštanje njespokojeny. Kaž Šalomon, tak wón pošnawa: Wschitko je knicžomne. Študnje, kiž je šebi wurubač, běchu džerawe a njeišu wody džeržale! Wón nima wody žiwjenja, po tajkim žaneho woschewjenja ša šawutlazu dušchu! —

My mamy žiwu wodu. Šesuf Šhryštuš, naš šbóžnik, praji: „Shtož šo pak teje wody napije, kotruž ja jemu dam, temu šo wēcžnje picž njesechze; ale ta woda, kotruž ja jemu dacž budu, ta budže w nim študnja teje wody, kotraž šo do wēcžneho žiwjenja žórli.“ Šesajašowe šłowo

je šo dopjelnišo: „Wy budžecže š wješelosčju je študnje teho šboža wodu cžerpacz“ (Šef. 12, 3). Še móžno, šo ju wopušcžim? Pošutny džēn chze cže šašo k njej wjesč, šo by šo woschewi a napjelnič š mozami wēcžneho žiwjenja. Šwji. Šawol je pucž pošutny šchol a šo wot šamoprawdošče k dowěrjenju na Božu hnadu dobedžik; wón šmē na šonzu žiwjenja wyskacz: „Šhryštuš je moje žiwjenje a wumrjecže je moje dohycže.“

Chzesch ty dale šwoje študnje rycž? Šladaš šo, šo w puščinje njesawutliš! Šedžbuj na to, shtož biblia na pošlednim šlawje (Šjem. šwj. Šana 22, 1) praji: „A wón pošafa mi cžistu rětu žiweje wody, jaknu jako křystal, kiž won džēiche se šola Božeho a teho jehnjecža. Šsrjedža na jeho hašy a na wobemaj štronomaj teje rěki štejesche drjewo teho žiwjenja.“ Ach, njedžel šo wot šwojeho Šbóžnika! Ach, šhwataj k pošucže, wrócž šo šašo! Boža lubošč hišcže na tebe cžafa; Boža hnada budže tebi hrěchi, kotrychž je tebi žel, wodacz! „Šichindž. A komuž šo picž chze, njech pschindže; a shtož chze, njechwošnje wodu teho žiwjenja darmo!“ (Šjem. šwj. Šana 22, 17). Šamjen.

Voigt-Retliſki.

Pucžowanje po Božim pišnje

abo

tajke myšle nadeždžech, Bože šłowo cžitajo.

Šodawa šwěrnj cžitač „Šomhaj Bóh-a“.

1. knihi Mójšajowe, 45. šlaw.

(Šofracžowanje.)

17. A Šaraon džēiche k Šosefej, kotrehož bě dač k šebi šlafacz, šo by š jeho rta wšcho lěpje šhonič, dylži š ludžazyh šlešow: Šraj twojim bratram: Čžinčje tak, škladžče šwoje wězy na šwoje šłoczata a cžehicže do Šanaanšeho kraja.

18. A wšmicže šwojeho nana a šwoju cželedž, a pschindžče te mni; ja chzu wam šubla dacž ša žiwjenštu pošrebu w Šgyptowškim kraju, šo budže jěšč tak a šo šejwicz wot najlěpschich šłodom — wot tufa najšeje šemje.

19. A pschitaž jim: Čžinčje tak, wšmicže šebi š Šgyptowškeho kraja wošy š dwēmaj šolešomaj, ša njewujěšdžene po puščinje šhmane, šajlichž mamy tu wjazy dylži nadošč, ša šwoje džēcži a žony, šo bychu daloki a wobcženny pucž šóšcho pschewinyle, a pschijwjesče šwojeho nana a pschindžče.

20. A njehladajče na šwoje šamoženje a domjazu nadobu, dyrbicže-li tež něšto w šwojej dotalnej domišnje woštajicž, pschetož najlěpsche šubla a šłody wšcheho Šgyptowškeho kraja dyrbja wašche bycz; wšcho budže wam tu bohacže šarunane, šo njebudže wam ničšo pošrachowacz.

Šo Božim wóženju je Šaraonej šama myšl šesthadžala, kotruž je Šosef hižo rozpominač. Tute pscheghdenje Šakuboweho doma do Šgyptowškeje bě Boža rada hižo dawno poštajila, teho dla dyrbjesche wšcho ša to pschichodne bycz.

21. A Šraelške džēcži cžinjachu tak, kaž běiche Šarao prajič, a nastajichu šo na dompucž, šo bychu šwoje šwójby šem pschijwedli. A Šosef da jim wošy, kaž bě jemu Šarao pschitafač, a pošrebu na pucž.

22. A šóždemu mješ nimi wšchitkimi da njedželšte drašty; ale Šenjaminkej da wón šti šta šlēbornikow abo 67 hr. 50 np., a pjecz njedželšich draštow.

23. A šwojemu nanej pošla wón pošla tež dary, mjenujzy džebacz wóšłow, kotrež njebchu najlěpsche Šgyptowške wězy, a džebacz wóšlizow, kiž njebchu žito, šhlēb a jědž jeho nanej na pucž.

Tu wobhladaš Šosefa tak dobročiweho k šwojim bratram, kaž běchu woni hrošni k njemu byli. Woni šu jeho pošłali nabešo a šhudešo do zusbj, wón pošcžele jich š nowymi draštami domoj; woni wšachu mašy pjenješ ša njeho, wón pak da jim wulki pjenješ a bohate dary; woni pošcželu jeho pižanu roštorhanu šutnju k nanej, wón pak pošcžele š nimi nanej wjele dobrych draštow

woni łu jecho pſchedali ſa wjelbludaſa (hólza, kotryž ma wjelbludy i fſchudžom honicž), wón je jich domoj póbłal i woſami a konjemi.

24. Tak puſcheži wón ſwojich bratrow, ſo czechnichu domoj. A dofelž ſo bojeſche, ſo mohli ſo traſch duzy po puczu wadziej, ſchto je bóle abo mjenje i winu, ſo łu Joſefa něhdy pſchedali, ſchtož dyrbjachu nanej nětkole tola wuſnacž, napomina jich, prajizy k nim: Njewadžeže ſo po puczu, woſebje njechrěſcžeže ſo pſchegara na Simeona, kotryž je něhdy i pſchicžinu był, ſo ſeže mje pſchedali, a kotryž je ſa to hižo dołho doſež w khlódže poſedžał, ale mějčeže ſo wſchitzy ſa winowatych.

25. Tak czechnichu woni horje i Egyptowſkeje a pſchindžechu do Kanaanſkeho kraja k ſwojemu nanej ſakubej.

26. A pſchipowjedachu jemu i wjeſelofcžu hnydom tele ſłowa prajizy: Joſef je hiſcžeže žiwj a je i knjeſom we wſchěm Egyptowſkim kraju. Ale jecho wutroba ſebi wjele hinaſ myſleſche, ſo woſta pſchi wſchej wjeſelej powjeſcži proſta a hymna, ſo jim njeměrjeſche.

27. Duž wupowjedachu jemu woni wſchitke ſłowa, kotrež běſche Joſef k nim rěčal, i kotrychž móžeſche ſakub potom ſwojeho ſyna ſpójnacž. A jako wón woſy widžeſche, kotrež běſche jemu Joſef póbłal, ſo by ſo na nich wjeſł, a i teho ſpójna, ſo je jecho ſyn ſawěježe i knjeſom, nad Egyptowſkej roſkaſowazym, wožimi ſakubowj, jich nanowj duch, prjedy wot tyſchnoſcžow a ſtarofcžow wotemrjetj.

28. A jako Iſrael, dobyčež nad wſchěm horjom a njewu- prajomnej ſrudobu poſtanywſchi, džeſche wón: Sa mam doſež, ſo je mój ſyn Joſef hiſcžeže žiwj; i tym ſym moje poſlednje a najrjei- ſche dozpik; chzu tam hič, ſo bych jecho wohladał, prjedy dhyžli wuru; pſchetož nětko wěm, ſo łu mi moje dny pſchicžene, dofelž njewěm, ſchto bych dale chyžł na tutym ſwěcže.

Kaž hluboko tež duſche, Boha pytaže, pſchi poſutnym wojo- wanju w cžemnoſcži a ſrudobje ſedža a ſhubjene žiwjenje poruno jenicžkemu džeſcžu woplaſuja, tak wyſoko poſbėhnje a ſwjekeji ſo Bože žiwjenje, prjedy w nich poduſchene, haj, nimale ſaduſchene ſažo w nich, hdyž njebyjeſki Joſef duch wěry jako ſpěſchny wos do wutrobj poſcže, ſo móža k ſwojemu Ebóžnikowej ſlětowacž.

46. ſtaw.

ſakub poda ſo do Egyptowſkeje k ſwojemu ſynej Joſefej.

Stejimy nětkole na proſy noweho wotdželenja w ſtawisnach Božeho kraľeſtwa. Hižo wot 37. ſtawa ſem bė wſcho na to ſa- měrjene, ſo by ſo ſakub je ſwojim domom do Egyptowſkeje po- dał. Edaſche ſo, ſo budže ſo tam ſtare Bože ſlubjenje podnurič, ſo budže ſo tam Iſrael w pohanſkim narodže ſatepicž; teho dla bė nuſne, ſo ſo ſwójbnemu wótzej nowe poſpłnjaze ſjewjenje doſta, ſo by tam wucžahnył. Bėchu-li Iſraelſzy dlěje w Kanaanje woſtali, dha bychu ſo i Kananeyſkimi ſmėſcheli, abo bychu dyrbjeli ſo ſwojeho naroda wſdacž. Senož pod woſebitoſcžemi, fajkež łu w Egyptowſkej naſhadželi, móžachu ſhromadny narod woſtacž. S woprėdla pėſtonjeni mējachu doſež krajiny, ſo móžachu ſo roſ- ſchėricž. Pódla pak bėchu krajnemu ſaſhydlenemu narodej po na- božniſtwe wohidny lud, dofelž bėchu paſtyrjo; ale tola bėchu dželomni Egyptowſkeho bohatſtwa a Egyptowſkeje ſdželanofcže. Tu bėſche tež měſtnofcž, hdyž ſo ſeſnachu i narodom, kotryž bė mjeſe wſchěmy pohānami ſlawjenny ſwojeho nabožniſtwa dla i hlubokimi myſlemi, a kotryž mjeſeſche ſaſtarſku dalofo a ſchėrofo wliw. Tu mjeſeſche ſo wótry roſdžěl wutworicž mjeſ ſjewjenjom Božim, kotrež bė ſo narodej doſtało, a mjeſ ſmyſhlenjom wſchěch pobožnych mjeſ Iſraelſkim narodom. Tak bė lud Boži raſnje a na pſchezo dželenny wot wſchitlich, koſiž ſo modlachu k pſchirodže a jeje mozam. Teho dla woſnamjeni ſo wuſtup i Kanaan a ſe ſwjatocžnym wo- porom ſakubowym a i hnadnym ſjewjenjom Božim. Bóh ſłubi niž jenož ſwój ſchit ſa wukhód, ale tež ſa wróczenie do kraja Kanaan. To je poſlednje ſłowo i Božeho erta, kotrež ſtawisny ſtarych wótzow naſpomnja.

(Potracžowanie.)

Cžujesč ſmilnoſcž i wbohimi njeroſwucžennymi židami?

Bohaty žid wopuſcheži ſe ſwojej žonu a je ſwojim jenicžkim džeſcžom, i lubofnej dżowfu, a je ſwojimi wulkimi bohatſtwami měſto London, ſo by pola delnich brjohow rėti Ohio w pol-

nóznei Amerizy rjeiſche měſtno byhlenja namakał. Duzy bėſche jemu jecho mandželſka wurjeła a teho dla pſchuwobrocži wón nětk ſwoju žyłu lubofcž ſwojej dżowzy, ſa kotrejež roſwucžowanie a ſdželanofcž bėſche wjele pienjeſ nałožił. Tuta dżowfa rěčjeſche i doſonjanofcžu wjazj rěčjom, a jejina mudroſcž a zunje waſchnje jinachu kóždeho, kiž ju wohlada. Seje nan, kiž twjerdže k wěrje ſwojich wótzow djeržeſche, bėſche ju frucže w jejnnych wuſtawſch roſwucžowacž dał. Dołho njetrajeſche, a dżowfa na ſmjercž ſthori. Seje nan bėſche njewurjeſniwje ſrudny, bėſche žyłe bjestroſchtny, pſchetož jecho wěra dawafche jemu jenož ſlabu nadžiju, ſo ju junu ſažo wohlada. Duž ſawola mrėjaza dżowfa wulzy ſrudženeho nana k ſebi a praji ſe ſwojej poſlednjej mozu: „Mój nano, lubujesč ty mje?“ — „Ty wěſch, ſo ſy mi dróžicha hacž žyly ſwět!“ wotmolwi nan. „Ale nano, lubujesč mje wopradowže?“ praſcheſche ſo dżowfa i nowa. „Čeho dla cžiniſch mi tutu bolofcž, njeiſchm tebi wopofaſał, ſo cže lubuju?“ ſkoržeſche nan. „Ale naj- lubiſchi nano, je dha wopradowže wěrnó, ſo mje lubujesč?“ wopje- towafche dżowfa. Nan pſchėd wulkej roſrudženoſcžu nětko wjazj wotmolwicž njemóžeſche, ale dżowfa džeſche: „Sa wěm, ty ſy mje pſchezo lubował, ty bėſche najlėpiſchi nan a ja tebe wutrobne lubuju; chžeſch mi jeno próſtwu dopjelnicž?“ — „O moja dżowfa“, wotmolwi nan, „žadaž, ſchtož chžeſch; a hdy by poſledni pienjež mojeho ſamoženja plačžilo, wono dyrbi ſo cži dopjelnicž!“ — „Ach, mój nano! ja cže proſchu, njerēcž ženje wjazj pſchecžiwó Jeſuſej Nazarenſkemu!“ Spodžiwonje ſapowjedži nanej, něſchto wotmolwicž. „Sa wěm jeno mało wo Jeſuſu“, džeſche dżowfa, „pſchetož ja njebuch nicžo wo nim wucžena; ale ja wěm, ſo je wón Ebóžnik k wumóženju mojeje duſche, ſa tajkeho ſym jecho ſpójnała wot teho cžaſa ſem, hdyž ſthorich. Sa wěrju, ſo mje wón ſbóžnu ſčžini, byrnež jecho prjedy ženje njeiſchm lubowała. Sa cžuju, ſo k njemu du, a pſchezy pola njeho woſtanu! A nětko, mój nano, njeſapowjedž mi moju próſtwu, wobſtaraj ſebi te knihi, kiž wo Jeſuſu Khrjſtuſu rěča; ja ſo modlu, ſo by ty jecho ſpój- nał, a jemu tu lubofcž ſſicžil, kiž hacž dotal mi ſſicžeſche!“ — Dale rěčjež njemóžeſche, wona bėſche ſo pſcheſ mėru napinała. Seje ſłowa bėchu ſo pſcheſ nanowu tak hižo wot bolofcže roſ- torhanu wutrobu pſchėdrėle; wón dyrbjefche won i teje jſtwy dwojakeho cžėrpjenja. Prjedy hacž bėſche ſo ſažo duchownje ſebrał, ſo móžeſche ſo ſažo k ſwojej mrėjazej dżowzy wrócžicž, bėſche jejnny duch k Bohu domoj ſchol. — Brėnje, ſchtož nan, po tym, ſo bėſche ſwoje poſlednje ſemſke mjeſele ſemi pſchepodał, cžinjeſche, bė to, ſo ſebi nowy teſtament kupi, ſo w nim wob- honjowafche a roſwucžowanj wot ducha i wyſkofcže, bórſy roſ- poſaſanje ſchėſeſčžianſkeho duchowneho pytaſche. Bórſy bu tež wón ſtowariſchenny k cžichim a ponižnym ſlėdžerjam ſa ſwojim něhdy tak jara wot njeho ſazpithy Ebóžnikom. — A tež pak woni, je-li ſo njewoſtanu w njewěrje, budža ſažo ſaſchcžėpjeni: pſchetož Bóh móže jich derje ſažo ſaſchcžėpicž. Romſk. 11, 23.

Pucžowanie na horu Sinai.

(Potracžowanie.)

Na ſſecži džen wuhladamy Sinaiſke horj, mjeſ nimi horu Djebel Serbál, jaſniſcho. Raſch pucž winje ſo k wječžoru, mjeſ Zaronowej horu i bajkami wopomnjenej a mjeſ ſpodžiwnej horu Djebel Tajibe wuhladamy morjo. Hora Djebel Tajibe ſſicži nam ſpodžiwny napohlad bjefe wſcheho runjecža; wona je natwarjena je ſchtwornych wſchelafich worichow: najſpódniſcha je žolta jako ſame ſłoto, druha je cžėrwjena, ſſecža cžorna kaž ſmola a ſchtwórta jaſnje žolta. Sa něktre mjeiſchiny ſmy pſchi morju, tam, hdyž je ſo Meneſtah tepil, hdyž ſa Iſraelſkimi honjeſche. Wukupawſchi ſo w Čėrwjenym morju, bėchmy ſčžerſtwjeni ſa dalſchi pucž.

A nětko haſle pſchindžemy do wopradowže hórſkeje krajiny na Sinaiſkej poſkupje; jėchamy po wſchelafich dołach, po ſchėroſkich a wuſlich, po tajlich, w kotrychž wjele, po druhich, w kotrychž mjenje roſcžeſche; cžaſto leža tam wulke, wot ſkały wotlamane kamjenje pſchi pucžu; nahle hórſke brjohi, doł mjeſowaze, ſu ſpodžiwne tworjene; hórſke mjeſchi ſu žyłe kóncžojte, wot nich wjedu wſche- laſe ſchſalbiſny a kwełanzy dele do doła. Čžaſto njeſpójnajesč, tak je móžno, ſo doł dale wjedže; haſle krótko pſchėd měſtnom, hdyž ſo doł ſawinje, wuhladaſch wukhod. Haj, kónž doła „Wadi Budra“ dyrbjefche haſle cžłowſta ruſa ſo wo dalſchi pucž po- ſtaracž. Tu ſu pſcheſ ſkały wuſki kłód wurubali, ſo dyrbjachmy i wjelbludow ſalėſcž a pėſchi dale hič, wjelbludy pak pſchindžechu

sa nami. Wot horjeka móžachmy ho rjenje roshladowacz a hščeže ras pohladacz do roshryteho doła Budra. Dolho njetraješče, so bčchmy w dole Marara a pschi horje se kamym mjenom, hščez hu podkopti hižo se jastarskeho čaša snate. Hižo Faranojo hu ho tu i pokladami se semje wobohaczili; dželo pak mējachu jim kštnizy a politizy jeczi wobstaracz. Bjes dwěla bčchu tež Josefowi bratija hem pschischli, bčchu-li wopravdže wobhonjerjo bšli. Hiščeže dženska lamaja tu i hory türkisy, pižane, drohe kamjenje. Nam pak njebe móžno, tajke na wopomnjecze hebi kšobu wsacz. Beduinojo, kotřiz nětko w podkoptach dželaju, pschiindu, so bčchu naschich postrowili. Woni dadža hebi ruzy, položaj prawe štronje hromadu a kšocha tróžy do powětra, prajizy wospiet: Salamaf — mēr budž i tobu! Sefaiak — kaf ho tebi wjedže? Druhdy pak hu pschecza wo wjele bohatsche na kšowach. Potom kšischich: budž mi witany, budž dwóžy witany, budž požohnowany! mēr budž i tobu! twój džej budž šbožowny! twój pschithad šwiedz nam šbožo! twoja nóz budž jako mloko!

Popoldnju pschiindžechmy do doła Motatteb, do „doła se sapšami“; je to špodžiwne mjeno, kaf mohł hebi myšlicz; šwoje wuloženje pak doštanje mjeno i tym, so tu snate pišmiki wuhladašch, kotrymž je ho „šinaške napišy“ narjekło; hu to napišy w nabatejškej, hrjekskej a koptiskej rěczy do škalow šarubane. Sa štamishny semitskich rěczow hu tute napišy wulžy wažne, po wopšchijeczu pak nimaju žaneje wažnoty. Se to jenož dolha kolbaša mjenom, štro-wjenjom a požohnowanjom sa druhich pucžowarjom, kotřiz po kamym pucžu pschiindu.

Tu wustupi móžna hora psched naschimi woczemi, hora Serbál. Pschiindžesch-li bliže, ju jašnišcho wuhladašch, roškwěšanu a šharbojtu; jenož i jeneje štrony móžesch i wulkim napinanjom šwojich mozow na nju dóńcz abo lěpje lěšč, ale šhroble niž bjes wjednifa; se šednimi kónzami pošběhuje ho i njeby; štajnje je pokrtya se špodžiwnym, módrojty dymom.

Šacz je to hora, hščez je Mójšaš jakoš Boži doštal, wo tym ho wuczeni hiščeže wadža; wujednacž drje budža ho i čezka hdy; to tež našchu wěru njemyl. Bajšow mašch jich nadošč w tajšim kraju, hščez ho i žyła wjele baje, a w tutych dolinach nathadžesch čašto bajti, kotrež ho šložuja na podawki a powjescze se štareho šakonja. Najwjetšchu hórku študžen w Alian-Musa je, kaf hebi Beduinojo tudy baje, Mójšaš pijomnu ščiniš, čžiknywšchi do njeje hašošy; w dole Širán pošajuje ho wulki kamješ, i kotrehož je Mójšaš wodu wurajšł; w Širánu je po bajtach ho bitwa i Almalešfimi bila; tež pošajuja tebi Beduinojo hórku, na kotrejž je ho Mójšaš i wupšchestrjenymaj rukomaj modlił.

Hižo pjecz hodžin jěchamy po dole Širán; na dobo, hdyž ho šady hory wuwinjemy, leži, kaf se semje wufuškana, psched nami rjana šahroda i młódnymi, šelenymi šchomami wšchelafich družinow — oša Širán.

Tu wuhladašch najrjenšche palmy a tarfa-kefki, i kotrychž ho hiščeže dženska manna, po arabškej rěczy mán, šbėra; tu namakašch tež čerstwu, bėžazu wodu, kotruž w rěcznišchczach do wšchěch dželow tuteje krašneje šahrody se žórlow, dale horjeka se semje ho žórlazych, wodža; tu šhja tež žito, kotrež hižo — bėšche kónž meje — šwzechu. Štabla kšow šhodža po šelenych paštwišchczach, wobhđlenja sa Beduinow, i palmowych šchomow natwarjene a i palmi-nymi kopjenami kryte, šteja na wšchěch kónzach tuteje šahrody w daloškej puščiznje. Tši šchtwórcž hodžiny móžesch tak pod palmami a tarfa-keškami jěchacz w najplódniszej krajinje. Wšchón tutón kraj je šwóšstwo kšochtra na Šinaiju; semja je Beduinam pschenajata. Se jastarskeho čaša je ho tu bohate žiwjenje hibał, štamishnarjo našponnja hižo w druhim lěštotku p. šhr. Šharan; město bė nēhdy šame biškopške šyđło. Šcheshczanšy šyđlerjo hu ho tu šahe ša-šyđlili, hiščeže dženska pošajuja ho žyřtwine rošpadanki a rošpa-dane domy. Šako ho „islam“ šchėrjesche, hu tež tu ščóncžnje pošledni šcheshczanizy šamotnizy wušli.

Šamle wustupi rěczka i huščizny tarfa-keškow a šchėri ho i mašemu jěšorej; tu čžemy ho wuwotpočžowacz. Beduinojo pschiindu se šwojim šchechom, so bčchu naš powitali, woni pošlicza nam šhofej bjes žokora, my jim jich pschistožnoscz šarunamy i nē-kotrymi šchalkami našcheho ščóđkeho šhofeja. Woni pošajuja nam manna, datle, pjenjesh a druge wěžy; ale woni žadaja hebi wšhoke placzishny, a my mamy čaša došč čašacz. To je wěšte, so šwoje placzishny bóršy poniža.

(Poštracžowanie.)

Šedžish po nowym žiwjenju?

Žona jeneho čžornocha džesch: Žane wjetšche šbože na šemi njesnaju, šhiba hdyž šwjate Bože wotkafanje wužiwam; pschetož kaf hušto tutu wšhoku dobrotu doštamam, w šebi nowe žiwjenje ša-čžuwam. Š hdy by tuta myšł we wšchěch była, kotřiz ho i šnješowemu bliđej pschibližuja. Ale bohuzel, se šrudobu hušto widžish, kaf nēkotryžkuliž wažnoscz šwjateho wotkafanja žyłe njespóšnawa! Šdyž na pschiklad špowjedny wótz špowjednu rěcz džerži, dha ho nēchtóžkuli, tak rucze hacž ho nēšchto šady njeho pošibnje, wčžipny wohlada, so by tola na mēščze wjedžal, šchto pak pschiindže.

Wšchelake i bliska a i daloka.

Ważny šwjedžen mēšesche šaňženu pónđželu Wšelecžanšta wošada, pošwjecenje šwojeho noweho Božeho doma. 8. julija šaňženeho lěta je ho šažožny kamješ položil a nětko je žyřkej i Božej pomozu došwarjena, so je jena najrjenšchich žyřkej Lužizy. Macžisł i twarej je wuměšizy wudželal šnješ architekt Zeiřig i Lipša. Štara wěža je štejo wostala. Nowy Boži dom ma pošemške tepjenje. 3 rjane pižane wofna pošcha woltařnišchczjo a pošajuja šhryštuka jako krola (i njeby-špicze), jako pošetu (w Bethaniji) a wšchšcheho mēšchnika (w Gethsemane). Woltařny wobras pošajuje teho šnješa i tymaj wučžomnišomaj w Šmaužu, jako wón šhlěb šamašche a wonaj jeho pošnašchaj. Š žyřtwi je 1100 šyđłow a je twar tak wuměšizy natwarjeny, so je we wulkim rumje kóžde šłowo hacž do najdalšcheho rózka šrošymicz. Šrašne nowe byrgle maja 35 registrow a doštamaju wěšit psches elektrizitatu. Žyła žyřkej ho i elektrišim šwětkom wobšwěczy. Elektriška mōž pschiindže i šabricki šnješa Šünlichu. Pošwjecenšta šwjatocžnoscz mēšesche ho tak: Šlano w 9 hodž. hibašche ho dolhi šwjedženški čaš, wobšejazy i towarštwow, młodoščze na šarški dwór, hščez šwjedženšy hoščjo do njeho šastupichu. Psches rjane čžekne wrota džěšche do žyřtwje. Bjes hoščžemi bėšche wšche 16 duchownych, kotřiz šwjate šudobje nješechu, šnješ tajny radžiczel Meusel i Draždžan jako šastupjet krajneho konsistorštwu, i. hamšski hetman i škirchbach i Budyšchina, i. šchulski radžiczel Šchüza i Budyšchina a architekt Zeiřig i Lipša. Šiši žyřtwinych durjach ho klucz pschepoda a potom čaš šastupi do hiščeže prošđneho Božeho doma, kiž bėšche sa krotki čaš pschepielnjeny. šnješ šuperintendent šhěžor pošwjeczi nowy Boži dom na šažožku Šjem. Šana 21, 1—3: 1. jako hětu Božu; 2. jako mēštno i trošchtej, 3. jako žóřło noweho žiwjenja. Šo pošwje-čženju šnješ tajny radžiczel Meusel wošadu w mjenje krajneho konsistorštwu poštrowi a wupraji šbožopšchecza wšhokeje žyřtwi-šteje wšchnoscz, a nětko šaklincžachu šynki nowych byrglow. Wo-šadny šarač, šnješ dr. šencž, wuloži w šwojim předowanju wo ššalm 138, 2. 3, kaf šyrbi Boži dom mēšto modlenja bycz; pschetož jow čžze a šyrbi wošada 1. Bohu ho džakowacz sa jeho dobročžiwoscz a šwěrnoscz; 2. i Bohu ho wołacz, so by našchej dušchi mōž dał. Šo předowanju pschepoda šnješ šuperintendent šhěžor dwěmaj šašlužbnymaj dolholetnymaj šobustawomaj žyřtwiškého prjóđštejerštwu, młynawobšedžerzej šychtarzej w Wšelecžinje a gmejnskemu pschedšterzej šrenzej w šoršymju po poručžnoscz i krajneho konsistorštwu pschipošnawaze pišma. Tež i šerbškej Božej šlužbje, kotraž ho 1/2 12 šapoczja, šwjedženški čaš hoščzi do Božeho doma wjedžesch. šnješ šarač šchizjan i šhodžija předowasche wo tekščze 2. Móš. 20, 24 a wukładowasche, kaf šyrbi žyřkej bycz 1. wopomnjecze mjena teho šnješa; 2. žóřło Božeho žohnowanja. Woltařnu Božu šlužbu mējachu šnježa šup. šhěžor, primariuš Wjazka i Budyšchina, šarač šubiza i šufez a šarač šakub i šje-šwaczidla. Wobej Božej šlužbje bėšchtej pošrenšchenej psches krašne špěwanje. Šiši woběmaj Božimaj šlužbomaj bėšche w žyřtwi 2840 ludži pschitomnych. šjany šwjedžen je ho najrjenšcho pošradžil. Wóh luby šnješ pak daj rjanemu Božemu domej, kotryž bu jemu i čžeschzi a wošadže i žohnowanju natwarjeny, štajnje pod jeho pschiftryczom štejecz a sa wjele narodow žóřło natwarjenja a žohnowanja bycz!

Dališche dobrowólne dary sa wbohe armeniške šhroty.

Š Kateczanškeje wošady

N. N. 1 hr. 50 np.

Š mjenje wobohich šhrotow wutrobny džaf.

Šólcz, redaktor.